

Virksomheds økonomiske Triysel i den nærmeste Tid var afhængig, var det af stor Betydning, at man snarest fik en Ordning tilvejebragt, saaledes at de kunde opnaa en a conto-Udbetaling. Men den højttærede Handelsministers overordentlige Iver for dette Provisoriums Udstedelse, for Statens Overtagelse af Afviklingen af hele denne store Virksomhed og det Ansvar, som dermed følger, bringer jo ikke paa nogen Maade Udsigten til denne a conto-Udbetaling nærmere, end om den højttærede Minister havde handlet paa anden Vis. Ministeren erklærede jo selv i sin Forelæggelsestale, at om en saadan a conto-Udbetaling vilde der ikke kunne blive Tale, før den provisoriske Lov var færdigbehandlet og havde faaet Rigsdagens Tilslutning. Det forstaaer jeg i og for sig meget vel, om end jeg rigtignok maa finde, at i Henhold til de store Bankers hidtidige Stilling til Revisions- og Diskontobanken og med Begebenhederne i 1922 for Øje burde der forlængst være aabnet Mulighed for en saadan a conto-Udbetaling som den, der her er Tale om, til en vis betragtelig Procentdel af Indskuddene, idet der jo, da man som tidligere fra sagkyndig Side hævder Bankens Solvens, i Virkeligheden ikke kunde være forbundet nogen som helst Risiko med en saadan Støtte.

Jeg vil meget haabe, at dette snarest muligt bringes i Orden, saaledes at de mange erhvervsdrivende, som føler økonomiske Vanskeligheder som Følge af den indtrufne Katastrofe, kan blive hjulpet. Og jeg spørger den højttærede Minister, om han, som har vist saa ubetinget Tillid til det Raad, som han fra Bankens Side har faaet, har gjort noget virkelig energisk for at hjælpe disse næringsdrivende, hvis Vanskeligheder han ved Begrundelse af det Provisorium, som vi her behandler, meget klart havde Øje for. Det forekommer mig, at samtidig med, at man borttager, hvad der i dette Tilfælde var rigtigt, Muligheden for en Kreditor til at erklære Diskonto- og Revisionsbanken konkurs, maatte man, idet denne Trusel overfor Institutionen tages ud af de egentlige Ejeres, af Indskydernes Haand, drage Omsorg for at sikre dem Indflydelse paa hele denne Sags Udvikling og nærmere Forløb.

Ifølge Provisoriet kan der af Ministeren foretages de Afvigelser, som han maatte finde tjenlige, i Aktieselskabsloven og Bankloven. I Bekendtgørelsen, som ledsager Lovforslaget, findes en Redegørelse for, hvad der i saa Henseende er foretaget, men hvilke disse Afvigelser i øvrigt er eller vil

blive, er paa væsentlige Punkter ubekendt, og man skulde dog finde, at det var rimeligt, om dette nu forelaa for Offentligheden, ligesom det ogsaa maa skønnes naturligt, at Likvidationen i alt væsentligt finder Sted efter de Regler, som Konkursloven derom indeholder.

I Bekendtgørelsen om Likvidationens Foretagelse siges, at Likvidationsstatus først skal optages pr. 31. December 1924 — det findes i Bekendtgørelsens § 7 — medens der ellers ved Likvidationer, som følger de almindelige Regler, er Pligt til straks at optage en Likvidationsstatus. Selv om man nu kan sige, at en saadan Statusopgørelse var foretaget baade af Bankdirektør Hassing-Jørgensen og af de dertil beskikkede, de Herrer Green og Reyn, var det dog naturligt, om der nu, da der var Tid dertil, da man havde Overblik over den hele Situation, og da man kunde paa den anlægge en ganske objektiv Betragtning, var foretaget en saadan Opgørelse, saaledes at den Usikkerhed, som mange nu føler i deres Forhold til den sammenbrudte Bank, kunde være blevet fjernet. Det viser sig jo, at mange nu foretrækker at sælge deres Fordringer paa Banken til f. Eks. 55 pCt. af Paalydendet i Stedet for at gaa til den tilbudte Belaaning med 50 pCt., og det er naturligvis saa meget mere forstaaeligt, som de ved Belaaning af deres Tilgodehavende med de 50 pCt. skal svare en Rente af 7 pCt., medens de i Banken kun faar en Rente af 5 pCt., saaledes at de har et stadigt Tilsæt svarende til 2 pCt. af Kapitalen som Følge af det Forhold, som her er etableret.

I Bekendtgørelsens §§ 8 og 9 sikres der Aktionærenes Adgang til at faa alle Oplysninger om Likvidationens Forløb gennem den ordinære Generalforsamling, ligesom der ogsaa sikres Aktionærer, som repræsenterer en vis Del af Aktiekapitalen, Ret til at kræve afholdt ekstraordinær Generalforsamling. Men paa Kreditorerne, Ejerne, Indskyderne, dem, som dog til syvende og sidst er de eneste, som har en direkte personlig Interesse i det Udfald, som denne Likvidations Foretagelse vil faa, har den højttærede Minister overhovedet ikke tænkt, dem er der ikke givet nogen Adgang til gennem Udvalg eller paa anden Maade at følge Sagens Gang.

Den højttærede Minister siger, at Aarsagerne til dette Sammenbrud maa man søge i Rekonstruktionen i 1922. Denne Rekonstruktion har, siger den højttærede Minister, vist sig ikke at være dybtgaaende nok. Ja, det er jo ikke uhørt, at man er blevet klar over, at en Rekonstruktion af